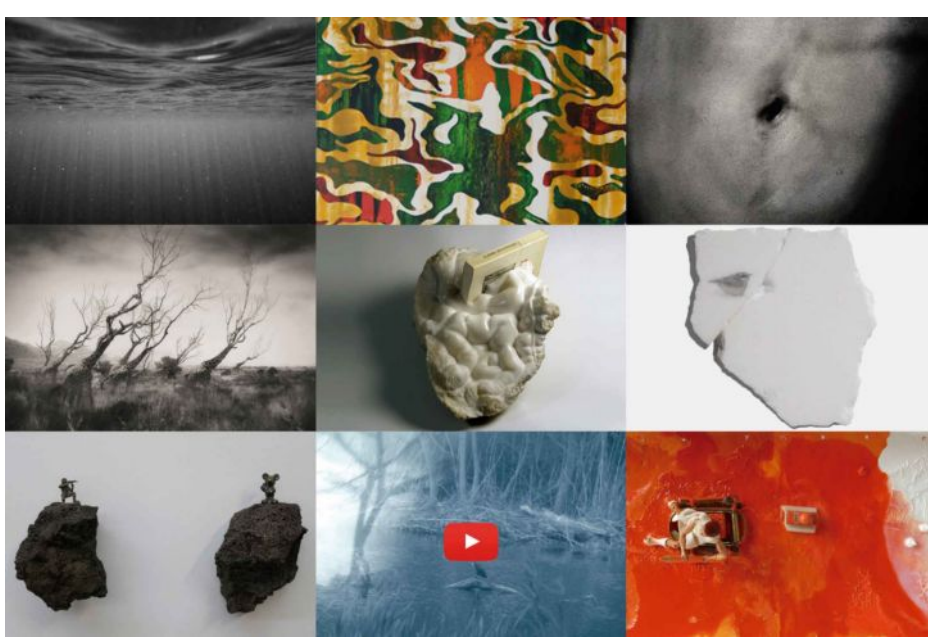

Estat salvatge

el quadern robot, *Estat salvatge*, 2022

Inauguració: 14 de juny del 2022, de 17h a 20h

L'actual experiència de la natura està mediatitzada per filtres culturals, ètics, filosòfics i espirituals

El 1988, l'escriptora nordamericana Cheryl Strayed (1968) va dur a terme un recorregut a peu d'un extrem a l'altre de la serralada del Pacífic. Després de la mort de la seva mare i d'un divorci traumàtic, la seva vida havia tocat fons. El contacte amb la natura salvatge la va ajudar a trobar-se a sí mateixa i a reconduir la seva vida. D'aquesta experiència el 2012 en va sortir un llibre "Salvatge", que va ser rècord de vendes. L'aproximació a la natura que va fer l'escriptora, va ser cultural, la seva experiència va estar filtrada per consideracions espirituals i ètiques, en la línia de la filosofia de Henry David Thoreau (1917-1862) que al seu llibre *Walking* va escriure: (...) *Fer camí cap als boscos, inhabitats i salvatges, per escapar de la civilització que ens domestica, perquè és caminant que és possible alliberar-se. (...) El que és proper al bé, és tot allò que és salvatge.*

Schopenhauer (1788-1860): Rasqueu l'home civilitzat i apareixerà el salvatge

Desentrem però l'antiga polèmica generada per Thomas Hobbes (1588-1679) i Jean Jacques Rousseau (1712- 1778). Segons Hobbes, l'ésser humà és intrínsecament dolent i violent, i necessita l'aparell de l'estat per controlar els seus instints. Posteriorment, Rousseau, influït per les narracions dels viatges a les Antilles fetes per James Cook, va defensar la teoria contrària: l'espècie humana és bondadosa i pacífica de forma natural, i és la societat i les seves lleis qui la corrompen irremediablement. Durant segles, el fet del domini colonial sobre els pobles anomenats salvatges, ha seguit donant vida a les dues argumentacions. Als anys 20, l'antropòloga Margaret Mead (1901-1978), va sentenciar a favor de la teoria del bon salvatge després d'estudiar el comportament dels habitants de l'illa de Samoa. Els homes en contacte permanent amb la natura són purs, no es juguen la vida, ni sofreixen per les seves conviccions, ni lluiten fins la mort per a un final determinat, perquè el seu estat natural és la pau. Però als anys 70, Derek Freeman (1916-2001), investigador neozelandès va destapar l'engany. Margaret Mead mai va conèixer amb les tribus de Samoa i ni tan sols entenia el seu idioma. Va viure amb el seu marit farmacèutic en un bungalow, i observava els indígenes com a una cosa exòtica. Freeman va poder demostrar que, en els anys que Mead va viure a l'illa, es van produir taxes de mortalitat violenta altíssimes, i que els indígenes li prenién el pèl explicant-li fantasies que res tenien a veure amb la realitat. Així doncs, l'estat salvatge és bo o dolent? Considerem que la natura en estat salvatge té efectes terapèutics perquè la contemplem a través de filtres culturals i/o espirituals? El món que vivim no ens deixa gaires opcions a l'optimisme, i ens porta a fer nostres una cita de Schopenhauer (1788-1860): *Rasqueu l'home civilitzat i apareixerà el salvatge* i una d'Albert Camus (1913-1960): *Un home sense ètica és una bèstia salvatge deixada anar en aquest món.*

En el nostre món està latent un estat salvatge

Aquesta exposició consta de 15 obres de 9 artistes que reflexionen sobre aquest tema, sigui per buscar respostes o per plantejar preguntes. O simplement per parar atenció a una qüestió que en aquests moments que travessem es presenta amb massa freqüència. L'estat salvatge es pot trobar en la calma tensa, prèvia a turbulències incontrolables del fons d'un riu, captada per la càmera d'Amparo Fernández (Barcelona 1962); en les pintures que es camuflen a sí mateixes de Jesús Galdón (Barcelona 1967); en els dibuixos de Toni Giró (Barcelona 1966) i la seva referència a la visceralitat i a alguns instruments de violència extrema. També podem reconèixer un estat salvatge en les visions imaginades de mutacions apocalíptiques de les fotografies d'Oriol Jolonch (Barcelona 1973), o en la víscera que devora un llibre de l'escultura de Salvador Juanpere (Vilaplana 1953). Com a contrapunt, Elena Kervinen (Finlàndia 1970) i Fiona Morrison (Encamp, Andorra 1970) fan referència a la innocència d'allò salvatge, representada pels ocells, víctimes d'un entorn que se'ls farà cada cop més hostil, tal i com demostren l'escultura de Jordi Lafon (Barcelona 1967) que representa la mort dels innocents i l'obra de David Ymbernon (Igualada 1972) que escenifica una fugida heroica amb mitjans precaris a través del no res.

L'exposició estarà oberta del 14 de juny al 14 d'octubre del 2022. Per a més informació, contactar amb la galeria: elquadernrobot.com – info@elquadernrobot.com – 93 368 36 72 **el quadern robot**, còrsega, 267, principal 2 b, 08008 barcelona

Amparo Fernández

Aigua i llum, 2021, impressió digital, 45 x 80 cm, edició de 5 ex.

Jesús Galdón

Pintura camuflada (*affectueusement*) 2022 acrílic sobre paper Fabriano, 70 x 50 cm

Toni Giró

Bilis negra. Melic, 2020, pols de grafit i cendres sobre paper artesà de cotó, 51 x 65 cm

Oriol Jolonch

El jardín de las jirafas mutantes, 2021, impressió digital, 60 x 80 cm. edició de 5 ex.

Salvador Juanpere

Le cru et le cuit, 1987-2015, alabastre i llibre 50 x 36 x 30 cm

Elena Kervinen

Post, 2021, llapis i llapis de colors sobre marbre, 24,5 x 23,5 x 2 cm

Jordi Lafon

La mort dels innocents, 2022, bronze i pedra volcànica, 50 x 25 x 14 cm

Fiona Morrison

Ocells, 2019, vídeo: 5' 48" edició d'1 exemplar + 1 PA

David Ymbernon

Sense títol, 2012, tècnica mixta sobre paper, 45 x 89 x 20,5 cm

el quadern robot

